BENDROJO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. sausio 21 d.*

„Konkurencija — Piktnaudžiavimas dominuojančia padėtimi — Oro uostų paslaugų rinka — Sprendimas atmesti skundą — Reglamento (EB) Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalis — Valstybės narės konkurenciją prižiūrinčios institucijos atliktas bylos nagrinėjimas — Skundo atmetimas, grindžiamas prioriteto pagrindais — Konkurenciją prižiūrinčios institucijos sprendimas, kuriame, kaip numatyta pagal konkurencijos teisę, išvados daromos remiantis tyrimu, atliktu atsižvelgiant į atitinkamam sektoriui taikomus nacionalinės teisės aktus — Pareiga motyvuoti“

Byloje T-355/13

easyJet Airline Co. Ltd, įsteigta Lutone (Jungtinė Karalystė), atstovaujama advokatų M. Werner ir R. Marian,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą A. Biolan ir F. Ronkes Agerbeek,

atsakovę,

palaikomą

Luchthaven Schiphol NV, įsteigtos Schipholyje (Nyderlandai), atstovaujamos advokatų J. de Pree, G. Hakopian ir S. Molin,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo panaikinti 2013 m. gegužės 3 d. Komisijos sprendimą C(2013) 2727 *final* atmesti ieškovės skundą, pateiktą prieš *Luchthaven Schiphol* dėl tariamų antikonkurencinių veiksmų oro uostų paslaugų rinkoje (byla COMP/39.869 – *easyJet / Schiphol*),

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė M. E. Martins Ribeiro, teisėjai S. Gervasoni (pranešėjas) ir L. Madise,

posėdžio sekretorė C. Kristensen, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2014 m. rugsėjo 26 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

Faktinės bylos aplinkybės

1 Ieškovė *easyJet Airline Co. Ltd* yra labai aktyvią veiklą Europos Sąjungoje, ypač iš Amsterdamo Schipholio (Nyderlandai) oro uosto ir į jį, vykdanti Jungtinės Karalystės oro transporto bendrovė.

2 2008 m. rugsėjo 11 d. ieškovė pateikė *Nederlandse Mededingingsautoriteit* (Nyderlandų konkurenciją prižiūrinti institucija, toliau – *NMa*) pirmuosius du skundus dėl Amsterdamo Schipholio oro uostą eksploatuojančios bendrovės *Luchthaven Schiphol NV* (toliau – *Schiphol*) veiklos, susijusius su saugumo ir keleivių mokesčiais, kurie turėjo būti taikomi nuo 2008 m. lapkričio 1 d. Pirmas skundas pateiktas remiantis *Wet Luchtvaart* (Aviacijos įstatymas, toliau – WL) 8.25f straipsnio 1 dalimi, o antras – *Mededingingswet* (Konkurencijos įstatymas, toliau - MW) 24 straipsnio ir SESV 102 nuostatomis.

3 2008 m. lapkričio 20 d. ieškovė *NMa* pateikė naują skundą dėl saugumo ir keleivių mokesčių, kuriuos *Schiphol*, remdamasi WL 8.25f straipsnio 1 dalies nuostatomis, turėjo taikyti nuo 2009 m. balandžio 1 d. (toliau – trečias skundas).

4 2008 m. gruodžio 19 d. *NMa* atmetė pirmą ieškovės skundą kaip pateiktą pavėluotai. Be to, ji pranešė ieškovei, kad sustabdo antro skundo nagrinėjimą, kol bus išnagrinėtas trečias skundas.

5 2009 m. liepos 14 d. sprendimu *NMa* atmetė trečią skundą, motyvuodama tuo, kad ieškovė neįrodė, jog nuo 2009 m. balandžio 1 d. *Schiphol* taikyti mokesčiai prieštaravo WL nuostatoms ir, be kita ko, mokesčių apskaičiavimo atsižvelgiant į sąnaudas, nediskriminavimo ir mokesčių pagrįstumo principams. Ieškovė dėl šio sprendimo pareiškė ieškinį; 2010 m. lapkričio 25 d. *Rechtbank Rotterdam* (Roterdamo apygardos teismas) sprendimu šis ieškinys buvo atmestas. Vėliau dėl šio teismo sprendimo ji pateikė apeliacinį skundą *College van Beroep voor het bedrijfsleven* (Administracinis prekybos ir pramonės teismas, t. y. apeliacinis teismas, nagrinėjantis administracinius ginčus ekonomikos srityje).

6 2009 m. gruodžio 16 d. sprendimu *NMa* atmetė antrą skundą. Ji nusprendė, kad įvairūs ieškovės pateikti skundai yra susiję ir kad 2009 m. balandžio mėn. turėję įsigalioti mokesčiai iš esmės nesiskyrė nuo 2008 m. lapkričio mėn. įsigaliojusių mokesčių. Be to, ji teigė, kad WL 8.25d straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytos nediskriminavimo ir pagrįstumo sąvokos yra tapačios Europos Sąjungos konkurencijos teisės (SESV 102 straipsnis) ir nacionalinės teisės (MW 24 straipsnis) sąvokoms. Ji taip pat priminė, kad savo 2009 m. liepos 14 d. sprendime aiškino WL nuostatas remdamasi Sąjungos teismų praktika dėl SESV 102 straipsnio. Be to, ji pažymėjo, kad atitinkamos rinkos apibrėžimas, kurį ji būtų atlikusi vykdydama tyrimą pagal konkurencijos teisės nuostatas, nagrinėjamu atveju nebuvo būtinas, nes buvo padaryta prielaida, jog *Schiphol* buvo ekonomiškai pajėgi. Todėl ji nusprendė, kad 2008 m. lapkričio mėn. pradėtų taikyti mokesčių nagrinėjimas, atsižvelgiant į SESV 102 straipsnį, būtų leidęs padaryti tokias pačias išvadas, kaip išnagrinėjus trečią skundą, ir dėl šios priežasties atmetė antrą skundą vadovaudamasi savo prioritetų nustatymo politika. Ieškovė nepareiškė ieškinio dėl šio sprendimo.

7 2011 m. sausio 14 d. ieškovė pateikė Europos Sąjungos Komisijai skundą pagal 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų (EB) 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 7 straipsnį. Ji teigė, kad *Schiphol* nustatyti mokesčiai yra diskriminaciniai ir pernelyg dideli ir kad dėl jų pažeidžiamas SESV 102 straipsnis. Be to, ji pažymėjo, kad pateikė kelis skundus *NMa*, tačiau, jos nuomone, ši institucija nepriėmė jokio galutinio sprendimo dėl skundo konkurencijos srityje pagrįstumo.

8 2012 m. gruodžio 18 d. Komisija ieškovei pranešė, kad remdamasi Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalies nuostatomis ketina atmesti jos skundą, nes valstybės narės konkurencijos institucija jau nagrinėjo bylą. 2013 m. sausio 31 d. raštu ieškovė atsakė Komisijai.

9 2013 m. gegužės 3 d. Komisija priėmė sprendimą C(2013) 2727 *final* atmesti ieškovės skundą remiantis Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalies nuostatomis (toliau – ginčijamas sprendimas). Be to, jos nuomone, kad ir kaip būtų, skundas galėjo būti atmestas ir dėl Europos Sąjungos intereso nebuvimo, nes turint omenyje *NMa* padarytas išvadas tikimybė nustatyti SESV 102 straipsnio pažeidimo įrodymus yra maža.

Procesas ir šalių reikalavimai

10 2013 m. liepos 4 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovės pareiškimą; juo pareikštas šis ieškinys.

11 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą;

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

12 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

13 2013 m. spalio 4 d. *Schiphol* pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 115 straipsnį pateikė prašymą leisti įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų. 2013 m. gruodžio 10 d. Bendrojo Teismo antrosios kolegijos pirmininko nutartimi *Schiphol* buvo leista įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

14 *Schiphol* Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl esmės

15 Ieškovė savo ieškinį grindžia dviem pagrindais. Pirma, ji teigia, kad Komisija padarė teisės klaidą ir akivaizdžią vertinimo klaidą, nes nusprendė, jog jos skundą galima atmesti remiantis Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalies nuostatomis. Antra, ji tvirtina, kad ginčijamas sprendimas nepakankamai motyvuotas.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su teisės klaidomis ir akivaizdžia vertinimo klaida taikant Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį

16 Ieškovė teigia, pirma, kad Komisija padarė teisės klaidą, nes nusprendė, jog *NMa* išnagrinėjo jos skundą pagal Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį, nors šis skundas buvo atmestas grindžiant tai prioriteto pagrindais. Antra, ji mano, kad Komisija padarė teisės klaidą ir akivaizdžią vertinimo klaidą, kai rėmėsi *NMa* sprendimu dėl skundo, kuris buvo ištirtas ne pagal Sąjungos konkurencijos teisės normas, o atsižvelgiant į nacionalinę oro navigacijos teisę.

17 Pirmiausia reikia priminti, kad Komisija, kuriai pagal SESV 105 straipsnio 1 dalį priskirtas uždavinys užtikrinti SESV 101 ir 102 straipsnių taikymą, turi apibrėžti ir įgyvendinti Sąjungos konkurencijos politiką ir tam tikslui turi diskreciją nagrinėti skundus (žr. 2013 m. spalio 16 d. Sprendimo *Vivendi / Komisija*, T-432/10, EU:T:2013:538, 22 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Teisingumo Teismas taip pat yra nurodęs, kad iš Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio ir 18 konstatuojamosios dalies matyti, jog konkurencijos priežiūros institucijų tinkle dalyvaujančios nacionalinės institucijos turi didelę diskreciją užtikrinti optimalų bylų paskirstymą jame (2012 m. vasario 14 d. Sprendimo *Toshiba Corporation ir kt.*, C-17/10, Rink., EU:C:2012:72, 90 punktas). Atsižvelgiant į SESV Komisijai priskirtą vaidmenį apibrėžiant ir įgyvendinant konkurencijos politiką, Komisija *a fortiori* taip pat turi didelę diskreciją taikyti Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnį.

18 Tačiau teismo praktikoje dėl Sąjungos intereso vertinimo primenama, kad Komisijos diskrecija nėra neribota. Komisija turi atsižvelgti į visas svarbias teisines ir faktines aplinkybes, kad nuspręstų dėl tolesnio skundo likimo. Visų pirma ji privalo atidžiai išnagrinėti visas pareiškėjos nurodytas faktines ir teisines aplinkybes (žr. 2001 m. gegužės 17 d. Sprendimo *IECC / Komisija*, C-450/98 P, Rink., EU:C:2001:276, 57 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

19 Šiuo klausimu iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad kai institucijos turi didelę diskreciją, Sąjungos teisės sistemos suteikiamų garantijų paisymas administracinėse procedūrose turi dar didesnę reikšmę ir kad viena iš šių garantijų, be kita ko, yra kompetentingos institucijos pareiga rūpestingai ir nešališkai išnagrinėti visas reikšmingas konkretaus atvejo aplinkybes (žr. 2008 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *HEG ir Graphite India / Taryba*, T-462/04, Rink., EU:T:2008:586, 68 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Tačiau Sąjungos teismas prižiūri Komisijai suteiktos diskrecijos nagrinėti skundus įgyvendinimą ne tam, kad vietoj Komisijos pateiktų savo vertinimą, bet kad patikrintų, ar ginčijamas sprendimas nesiremia iš esmės netiksliais faktais, ar priimtame ginčijamame sprendime nėra jokios teisės klaidos ar akivaizdžios vertinimo klaidos, taip pat ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais (žr. 2010 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *CEAHR / Komisija*, T-427/08, Rink., EU:T:2010:517, 65 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

20 Kiek tai susiję su teismo atliekama Komisijos pagal Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį priimtų sprendimų kontrole, ja siekiama patikrinti, ar ginčijamas sprendimas nesiremia iš esmės netiksliais faktais, ar Komisija nepadarė teisės klaidos, akivaizdžios vertinimo klaidos arba ar nepiktnaudžiavo įgaliojimais, kai padarė išvadą, kad valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija jau nagrinėjo skundą. Tačiau svarbu priminti, kad tik nacionaliniai teismai, atliekantys pagrindinę funkciją taikant Sąjungos konkurencijos taisykles, gali kontroliuoti valstybių narių konkurencijos institucijų sprendimus.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo pirmos dalies, susijusios su teisės klaida

21 Ieškovė teigia, kad valstybės narės konkurencijos priežiūros institucijos atliekamo bylos nagrinėjimo sąvoka pagal Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį, kurioje Komisijai suteikiama galimybė atmesti skundą, turi būti aiškinama atsižvelgiant į minėto reglamento 5 straipsnio nuostatas; šiame straipsnyje nurodytos įvairios sprendimų, kuriuos gali priimti minėta institucija, rūšys. Todėl byla turi būti laikoma nagrinėta šios institucijos tik tada, jei atlikusi preliminarų tyrimą ši bent jau nusprendė, kad nereikia imtis veiksmų. Tačiau ta pati institucija negali būti laikoma nagrinėjusia bylą, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 13 straipsnio 2 dalį, jei atmetė skundą dėl prioriteto pagrindų. Toks aiškinimas patvirtintas Komisijos pranešimo dėl konkurencijos priežiūros institucijų tinklui priklausančių institucijų bendradarbiavimo (OL C 101, 2004, p. 43, toliau – Pranešimas dėl konkurencijos priežiūros institucijų tinklui priklausančių institucijų bendradarbiavimo) 20 straipsnyje.

22 Komisija ir įstojusi į bylą šalis ginčija ieškovės argumentus.

23 Pagal Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį „valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija arba Komisija, gavusi skundą dėl susitarimo, asociacijos sprendimo ar veiksmo, kurį jau nagrinėjo kita konkurencijos institucija, gali jį atmesti“.

24 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką aiškinant Sąjungos teisės nuostatą reikia atsižvelgti ne tik į jos formuluotę, bet ir į kontekstą bei teisės akto, kuriame ji įtvirtinta, tikslus (žr. 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *VEMW ir kt.*, C-17/03, Rink., EU:C:2005:362, 41 punktą ir nurodytą teismo praktiką ir 2010 m. spalio 26 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, T-236/07, Rink., EU:T:2010:451, 44 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

25 Būtent atsižvelgiant į šiuos principus reikia išnagrinėti, ar Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalyje pateikto sakinio dalį „skundas <...>, kurį jau nagrinėjo kita konkurencijos institucija“ reikia suprasti, kaip leidžiančią Komisijai atmesti skundą, kai valstybės narės konkurencijos institucija prieš tai tą patį skundą atmetė remdamasi prioriteto pagrindais.

26 Pirma, panašu, kad atsakymas į klausimą, ar Komisija gali atmesti skundą, kurį remdamasi prioriteto pagrindais prieš tai atmetė valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija, gali būti pateiktas pažodžiui aiškinant Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį, atsižvelgiant į tai, kaip suprantama sakinio dalis „skundas <...>, kurį jau nagrinėjo kita konkurencijos institucija“. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ši sakinio dalis gali būti suprantama plačiai, nes gali apimti visus skundų, kuriuos nagrinėjo konkurencijos priežiūros institucija, atvejus, neatsižvelgiant į jų baigtį. Teisės aktų leidėjas pasirinko neriboti šio straipsnio taikymo srities vien skundų, dėl kurių jau yra priimtas kitos konkurencijos priežiūros institucijos sprendimas, atvejais.

27 Antra, atrodo, kad šio sprendimo 26 punkte pateiktas aiškinimas taip pat atitinka bendrą Reglamento Nr. 1/2003 struktūrą. Iš tikrųjų minėto reglamento 13 straipsnio 2 dalį reikia nagrinėti atsižvelgiant į jo 1 dalies nuostatas, kuriose numatyta, kad Komisija gali atmesti skundą, jei jį nagrinėja kita valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija. Taigi, atrodo, svarbi yra ne minėtos konkurencijos priežiūros institucijos atlikto skundo nagrinėjimo baigtis, o aplinkybė, jog ji šį skundą nagrinėjo.

28 Šio sprendimo 26 punkte pateiktą aiškinimą taip pat patvirtina Reglamento Nr. 1/2003 18 konstatuojamoji dalis, susijusi su jo 13 straipsniu (šio sprendimo 17 punkte minėto Sprendimo *Toshiba Corporation ir kt.*, EU:C:2012:72, 90 punktas); šioje konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad „ši nuostata neturėtų trukdyti Komisijai atmesti skundą dėl Bendrijos intereso nebuvimo, kaip pripažino Teisingumo Teismas precedentų teisėje [kaip pripažinta Teisingumo Teismo praktikoje], jei jokia kita konkurencijos institucija nėra pareiškusi, kad ketina nagrinėti šią bylą“. Kadangi dėl Bendrijos intereso nebuvimo Komisija gali nuspręsti atmesti skundą, net jei jo nenagrinėjo kita valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija, ji *a fortiori* gali atmesti minėtos institucijos nagrinėtą skundą, dėl kurio ši yra priėmusi sprendimą atmesti remiantis prioriteto pagrindais.

29 Pranešimas dėl konkurencijos priežiūros institucijų tinklui priklausančių institucijų bendradarbiavimo, kuriuo siekiama įgyvendinti Reglamento Nr. 1/2003 nuostatas ir kuriuo remiasi ieškovė, taip pat patvirtina šio sprendimo 26 punkte pateiktą aiškinimą. Šio pranešimo 20 dalyje nurodyta, kad „[minėto reglamento] 13 straipsnyje žodžių junginys „nagrinėja bylą“ reiškia ne tik tai, kad kitai institucijai buvo pateiktas skundas, bet ir tai, kad ji atlieka arba atliko šios savo bylos tyrimą“. Tačiau joje nekalbama apie valstybės narės konkurencijos priežiūros institucijos padarytą išvadą. Šio pranešimo 22 dalyje aiškiai kalbama apie atvejį, kai konkurencijos priežiūros institucija nagrinėjo skundą, bet atmetė jį dėl kitų priežasčių, iš esmės nesusijusių su bylos nagrinėjimu, ir kaip pavyzdys nurodomas atvejis, kai institucija negalėjo surinkti pažeidimui įrodyti reikalingos informacijos, ir pažymima, jog svarbu užtikrinti lankstumą ir leisti kitai institucijai atlikti savo tyrimą ir pačiai išnagrinėti bylą. Beje, Teisingumo Teismas pripažino didelę konkurencijos priežiūros institucijų diskreciją užtikrinti optimalų bylų paskirstymą, o dėl minėto reglamento 13 straipsnio 1 dalies patikslino, kad kiekviena

institucija gali atmesti jai pateiktą skundą, bet neprivalo to daryti, jei tą pačią bylą nagrinėja kita institucija (šio sprendimo 17 punkte minėto Sprendimo *Toshiba Corporation*, EU:C:2012:72, 90 punktas).

30 Ieškovės argumentai, padaryti remiantis Reglamento Nr. 1/2003 5 straipsniu, neleidžia paneigti šio sprendimo 26 punkte pateikto aiškinimo.

31 Ieškovės teigimu, Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalis turi būti nagrinėjama atsižvelgiant į šio reglamento 5 dalį, susijusią su valstybės narės konkurencijos priežiūros institucijų įgaliojimais atskirose bylose taikyti SESV 101 ir 102 straipsnius. Jos nuomone, Komisijai draudžiama atmesti skundą, jei dėl to paties skundo nėra priimtas valstybės narės konkurencijos priežiūros institucijos sprendimas, numatytas šio reglamento 5 dalyje. Šiuo atveju ji mano, kad 2009 m. gruodžio 16 d. *NMa* sprendimas nėra sprendimas, priimtas remiantis minėtu straipsniu, nes jame „nurodyta mažiau, nei daugiausia leista nacionalinei konkurencijos priežiūros institucijai, būtent konstatuoti, jog ji neturi imtis veiksmų“ dėl to, kad *NMa* nepatikrino, ar tenkinamos draudimo sąlygos.

32 Reglamento Nr. 1/2003 5 straipsnyje, kuris yra įgaliojimams skirtame II skyriuje, apibrėžiami sprendimai, kuriuos valstybių narių konkurencijos priežiūros institucijos gali priimti, kai taiko SESV 101 ir 102 straipsnius atskirose bylose. Pavyzdžiui, minėto reglamento 5 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta, kad nagrinėdamos bylą iš esmės institucijos, veikdamos savo iniciatyva ar skundo pagrindu, gali priimti tokius sprendimus: pareikalauti nutraukti pažeidimą, taikyti laikinąsias apsaugos priemones, priimti įsipareigojimus ir skirti vienkartines, periodines baudas ar bet kokias kitas pagal jų nacionalinę teisę numatytas nuobaudas. Pagal šio reglamento 5 straipsnio antrą pastraipą „jeigu valstybių narių konkurencijos institucijos, remdamosi turima informacija, mano, kad uždraudimo kriterijai nėra tenkinami, jos gali nuspręsti, kad imtis veiksmų nėra pagrindo“. Atsakydamas į klausimą, ar nacionalinės konkurencijos priežiūros institucijos gali priimti sprendimą, kuriame daroma išvada, kad SESV 101 ir 102 straipsniai nepažeisti, Teisingumo Teismas pažymėjo, kad to paties reglamento 5 straipsnis turi būti aiškinamas kaip griežtai nurodantis sprendimus, kuriuos jos gali priimti (2011 m. gegužės 3 d. Sprendimo *Tele2 Polska*, C-375/09, Rink., EU:C:2011:270, 19–30 punktai).

33 Tačiau Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalyje, esančioje bendradarbiavimui skirtame IV skyriuje, numatyta tik tai, kad konkurencijos institucija turi nagrinėti skundą, o ne kad būtinai turi priimti dėl jo sprendimą (žr. šio sprendimo 26 punktą). Todėl, kaip pažymėjo Komisija ginčijamame sprendime, pagal šią nuostatą nereikalaujama, kad skundą jau atmetusi valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija būtinai priimtų sprendimą. Dėl šios priežasties, net darant prielaidą, kad aplinkybė, jog valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija atmetė skundą remdamasi prioriteto pagrindais, nėra sprendimas, kaip jis suprantamas pagal 5 straipsnį, Komisija tokiu atveju gali taikyti 13 straipsnio 2 dalies nuostatas.

34 Be to, kad ir kaip būtų, 2009 m. lapkričio 16 d. *NMa* sprendimas gali būti laikomas grindžiamu Reglamento Nr. 1/2003 5 straipsnio antra pastraipa. Kaip teigia Komisija, iš tikrųjų ši nuostata apima visus atvejus, kai valstybės narės konkurencijos institucija mano, jog remiantis jos turima informacija negalima tvirtinti, kad draudimo sąlygos tenkinamos, ir nebūtina, kad ji imtųsi preliminarių tyrimo priemonių. Tačiau šiuo atveju 2009 m. lapkričio 16 d. sprendime nusprendusi, kad nagrinėjant nuo 2009 m. balandžio mėn. taikytus mokesčius pagal SESV 102 straipsnį būtų padaryta ta pati išvada, kaip nagrinėjant trečią skundą, ir, vadovaudamasi savo prioritetų nustatymo politika, dėl šios priežasties atmetusi antrą skundą *NMa* tikrai manė, kad draudimo sąlygos netenkinamos. Be to, nuomonė, kad valstybės narės konkurencijos priežiūros institucijos sprendimas atmesti skundą dėl prioriteto pagrindų yra sprendimas, priimtas remiantis minėto reglamento 5 straipsnio antra pastraipa, atitinka šio sprendimo 32 punkte minėtą Sprendimą *Tele2 Polska* (EU:C:2011:270), kuriame Teisingumo Teismas teigė, jog šiame straipsnyje išsamiai išvardytos sprendimų, kuriuos gali priimti nacionalinė institucija, rūšys. Aiškinant kitaip, iš valstybių narių konkurencijos institucijų būtų atimta galimybė priimti sprendimus dėl skundų atmetimo dėl prioriteto pagrindų, nors nacionalinės

konkurencijos priežiūros institucijos naudojasi tokia galimybe priimdamos daugiau ar mažiau formalius sprendimus toliau nenagrinėti. Dėl šių priežasčių šio sprendimo 26 punkte pateiktas aiškinimas atitinka reglamento 5 straipsnio nuostatas, nes Komisija gali atmesti skundą dėl to, kad jis jau buvo atmestas valstybės narės konkurencijos priežiūros institucijos sprendimu remiantis prioriteto pagrindais.

35 Galiausiai šio sprendimo 26 punkte pateiktas aiškinimas atitinka 13 straipsnio 2 dalyje nustatytą tvarką, pagal kurią taip pat numatyta, kad valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija gali atmesti skundą dėl to, kad jį jau nagrinėjo Komisija. Kadangi teismo praktikoje nuolat pripažįstama Komisijos galimybė priimti sprendimus atmesti skundą dėl prioriteto pagrindų (žr., pavyzdžiui, šio sprendimo 17 punkte minėto Sprendimo *Vivendi / Komisija* 22–25 punktus ir nurodytą teismo praktiką), valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija taip pat gali atmesti skundą, kurį dėl tokios priežasties anksčiau buvo atmetusi Komisija.

36 Trečia, akivaizdu, kad šio sprendimo 26 punkte pateiktas aiškinimas dera su vienu iš pagrindinių Reglamento Nr. 1/2003 tikslų, kaip antai sukurti veiksmingą decentralizuoto Sąjungos konkurencijos taisyklių taikymo sistemą. Iš minėto reglamento 6 konstatuojamosios dalies matyti, kad „siekiant užtikrinti veiksmingą Bendrijos konkurencijos taisyklių taikymą, valstybių narių konkurencijos institucijos turėtų turėti daugiau galimybių jas taikyti“. Be to, šio reglamento 15 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad „Komisija ir valstybių narių konkurencijos institucijos drauge turi sukurti valdžios institucijų tinklą Bendrijos konkurencijos taisyklėms taikyti glaudaus bendradarbiavimo pagrindu“. Tas pats reglamentas panaikina ankstesnę centralizuotą sistemą ir, atsižvelgiant į subsidiarumo principą, numato platesnį valstybių narių konkurencijos institucijų dalyvavimą, suteikdamas joms teisę, siekiant šio tikslo, įgyvendinti Sąjungos konkurencijos teisę (2007 m. kovo 8 d. Sprendimo *France Télécom / Komisija*, T-339/04, Rink, EU:T:2007:80, 79 punktas). „Siekiant užtikrinti, kad bylas nagrinėtų tinkamiausios tinklo institucijos“, aptariamo reglamento 18 konstatuojamojoje dalyje pažymima, „kad turėtų būti nustatyta bendra taisyklė, leidžianti konkurencijos institucijai sustabdyti ar nutraukti bylą tuo pagrindu, kad šią bylą nagrinėja ar jau nagrinėjo kita institucija, siekiant, kad bylą nagrinėtų viena institucija“.

37 Tačiau ieškovės siūlomas aiškinimas, dėl kurio Komisija būtų priversta automatiškai nagrinėti skundą kiekvieną kartą, kai valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija buvo pradėjusi nagrinėti skundą, bet nepriėmė vieno Reglamento Nr. 1/2003 5 straipsnio nuostatose numatyto sprendimo arba priėmė sprendimą atmesti vadovaujantis prioriteto pagrindais, nesuderinamas su minėto reglamento 13 straipsnio 2 dalyje numatytu tikslu, t. y. siekiant veiksmingumo užtikrinti optimalų išteklių paskirstymą Europos Sąjungos konkurencijos priežiūros institucijoms.

38 Be to, kaip pažymėjo į bylą įstojusi šalis, atrodo, kad ieškovės siūlomas aiškinimas prieštarauja Reglamento Nr. 1/2003 parengiamiesiems dokumentams. Iš tikrųjų Komisijos pasiūlymo dėl Tarybos reglamento COM(2000) 582 *final* dėl Sutarties 81 ir 82 straipsniuose numatytų konkurencijos taisyklių įgyvendinimo motyvuojamojoje dalyje nurodyta, kad 13 straipsniu buvo siekiama užkirsti kelią darbų pasikartojimui ir daugybės skundų teikimui.

39 Galiausiai, kaip pažymi Komisija, ieškovės siūlomas aiškinimas prieštarauja Reglamento Nr. 1/2003 6 straipsnio nuostatoms, pagal kurias nacionaliniai teismai yra įgalioti taikyti SESV 101 ir 102 straipsnius. Jei Komisija būtų įpareigota automatiškai nagrinėti skundus, kuriuos vadovaudamosi prioriteto pagrindais atmetė valstybių narių konkurencijos priežiūros institucijos, tai faktiškai reikštų, kad Komisijai perleisti įgaliojimai kontroliuoti minėtų institucijų sprendimus, o tai turi atlikti tik nacionaliniai teismai. Tiesa, šiame reglamente nustatytas Komisijos ir šių institucijų bendradarbiavimo mechanizmas (šio sprendimo 32 punkte minėto Sprendimo *Tele2 Polska*, EU:C:2011:270, 26 punktas), tačiau jame nenumatytas nacionalinių teismų, kurie atlieka pagrindinę funkciją taikant Sąjungos konkurencijos taisykles, pakeitimo Komisija mechanizmas [žr. Komisijos pasiūlymo dėl Tarybos reglamento COM(2000) 582 *final* dėl Sutarties 81 ir 82 straipsniuose numatytų konkurencijos taisyklių įgyvendinimo 7 konstatuojamąją dalį].

40 Taigi tiek iš Reglamento Nr. 1/2003 teksto ir struktūros, tiek iš jo tikslo matyti, kad siekdama atmesti skundą Komisija gali pagrįstai remtis tuo, kad valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija prieš tai atmetė šį skundą remdamasi prioriteto pagrindais. Todėl aplinkybė, net jei ji būtų įrodyta, kad šioje byloje *NMa* sprendimu pagal minėto reglamento 5 straipsnį nepaliko nenagrinėto jai pateikto skundo ir kad jis yra grindžiamas prioriteto pagrindais, netrukdo Komisijai taikant šio reglamento 13 straipsnio 2 dalį konstatuoti, jog valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija nagrinėjo šį skundą, ir atmesti jį dėl šios priežasties.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo antros dalies, susijusios su teisės klaida ir akivaizdžia vertinimo klaida

41 Ieškovė teigia, pirma, kad Komisija padarė teisės klaidą ir akivaizdžią vertinimo klaidą, nes rėmėsi *NMa* sprendimu dėl skundo, kuris buvo ištirtas ne pagal Sąjungos konkurencijos teisės normas, o atsižvelgiant į nacionalinę oro navigacijos teisę.

42 Komisija ir įstojusi į bylą šalis ginčija ieškovės argumentus.

43 Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalis, kaip ir visos minėto reglamento nuostatos, skirta atvejams, kai taikomi SESV 101 ir 102 straipsniai. Konkrečiai kalbant, pagal reglamento 3 straipsnio 1 dalį valstybių narių konkurencijos priežiūros institucijos, taikydamos nacionalinę konkurencijos teisę dominuojančią padėtį rinkoje užimančios įmonės piktnaudžiavimui, galinčiam paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą, turi taikyti ir SESV 102 straipsnį.

44 Todėl Komisija gali atmesti skundą remdamasi Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalies nuostatomis tik jeigu šis buvo nagrinėtas pagal Sąjungos konkurencijos teisės normas.

45 Vis dėlto jokia šio reglamento nuostata valstybės narės konkurencijos priežiūros institucijai nedraudžiama atliekant tyrimus, kuriais siekiama įvertinanti, ar laikomasi Sąjungos konkurencijos taisyklių, remtis išvadomis, padarytomis atlikus tyrimus pagal kitus nacionalinės teisės aktus. Pranešimo dėl konkurencijos priežiūros institucijų tinklui priklausančių institucijų bendradarbiavimo 21 dalyje pažymėta tik tai, kad „[Reglamento Nr. 1/2003] 13 dalimi galima remtis, kai susitarimas ar veiksmai yra susiję su tuo pačiu pažeidimu ar tais pačiais pažeidimais tose pačiose prekių ar geografinėse rinkose“.

46 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad siekdama atmesti skundą pagal Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį Komisija gali pagrįstai remtis tuo, kad valstybės narės konkurencijos priežiūros institucija, atlikusi tyrimą, grindžiamą išvadomis, kurias ji padarė nagrinėdama pagal kitas nacionalinės teisės nuostatas, prieš tai buvo atmetusi šį skundą, tačiau su sąlyga, kad šis tyrimas buvo atliktas pagal Sąjungos konkurencijos teisės normas.

47 Nagrinėjamu atveju iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija manė, jog *NMa* nagrinėjo ieškovės skundą remdamasi SESV 102 straipsnio nuostatomis. Ji pažymėjo, kad *NMa*, be kita ko, nurodė, kiek tyrimo, atlikto pagal oro navigacijos teisę, išvados buvo svarbios jos atliekamam nagrinėjimui pagal konkurencijos teisę, nurodė dviejų reglamentavimų panašumus, palygino atitinkamų paslaugų lygiavertiškumą ir įvertino nepalankią konkurencinę padėtį, kurią lėmė *Schiphol* kainų politika. Ji manė, kad *NMa* taip pat nagrinėjo, ar mokesčiai buvo proporcingi sąnaudoms, lygino juos su kitų tarptautinių oro uostų mokesčiais ir įvertino juos atsižvelgdama į ieškovės gautų paslaugų kokybę. Galiausiai ji teigė, kad neturi teikti nuomonės nei dėl *NMa* nurodytų argumentų ir išvadų, nei dėl šios naudotų metodų.

48 Be to, iš 2009 m. gruodžio 16 d. *NMa* sprendimo matyti, kad ieškovės skundas buvo nagrinėtas atsižvelgiant į MW 24 straipsnio ir SESV 102 straipsnio nuostatas. Šiame sprendime *NMa*, be kita ko, nusprendė, kaip ginčijamame sprendime taip pat pažymi Komisija, kad WL 8.25d straipsnio 2 ir 3 dalyse pateiktos nediskriminavimo ir pagrįstumo sąvokos buvo panašios į pateiktas Sąjungos

konkurencijos teisėje. Ji taip pat priminė, kad 2009 m. liepos 14 d. sprendime aiškino WL nuostatas atsižvelgdama į Sąjungos teismų praktiką dėl SESV 102 straipsnio. Be to, ji pažymėjo, kad atitinkamos rinkos apibrėžimas, kurį reikia atlikti vykdant tyrimą pagal konkurencijos teisės nuostatas, nagrinėjamu atveju nebuvo būtinas, nes ji padarė prielaidą, jog *Schiphol* buvo ekonomiškai pajėgi.

49 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad atmesdama ieškovės skundą pagal Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį Komisija nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, jog valstybės narės konkurencijos institucija nagrinėjo šį skundą remdamasi SESV 102 straipsnio nuostatomis.

50 Pripažindama, kad aptariamos WL nuostatos iš dalies grindžiamos Sąjungos konkurencijos teisės sąvokomis, ieškovė pateikia penkis argumentus, kuriais siekia įrodyti, kad Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, nes manė, jog *NMa* nagrinėjo jos skundą remdamasi SESV 102 straipsnio nuostatomis.

51 Iš šio sprendimo 20 punkto matyti, kad siekdamas atsakyti į ieškovės argumentus Bendrasis Teismas turi tik patikrinti, ar atmesdama skundą pagal Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalį Komisija nepadarė teisės klaidos arba akivaizdžios vertinimo klaidos, kai nusprendė, jog *NMa* jau nagrinėjo ieškovės skundą pagal Sąjungos konkurencijos teisę. Komisija turėjo patikrinti, ar *NMa* neatmetė ieškovės skundo prieš tai neištyrusi jo pagal Sąjungos konkurencijos teisės normas. Tačiau Bendrojo Teismo kontrolė neturi paskatinti įvertinti *NMa* sprendimo pagrįstumą, procedūrą ar panaudotus metodus, t. y. atlikti vertinimą, kurio, beje, neatliko ir pati Komisija ir kurį turi atlikti nacionaliniai teismai.

52 Pirma, ieškovė pabrėžia, kad *NMa* neapibrėžė atitinkamos rinkos, o tai, jos nuomone, yra būtina atliekant bet kokį nagrinėjimą dėl SESV 102 straipsnio laikymosi, ir kad dėl šios priežasties Komisija negalėjo nuspręsti, kad *NMa* nagrinėjo skundą pagal šią nuostatą. Tačiau, atsižvelgiant į šio sprendimo 51 punkte nurodytą Bendrojo Teismo kontrolės apimtį ir tikslą, toks argumentas turi būti atmestas kaip nereikšmingas. Iš tikrųjų šis argumentas yra susijęs su analizės, kurią *NMa* atliko nagrinėdama ieškovės skundą, metodais ir pagrįstumu.

53 Be to, reikia konstatuoti, kad *NMa* šioje byloje neprivalėjo apibrėžti atitinkamos rinkos.

54 Pagal teismo praktiką atitinkamos rinkos apibrėžimas turi ypatingą reikšmę nustatant, ar įmonės padėtis yra dominuojanti, nes konkurencijos galimybės gali būti vertinamos atsižvelgiant tik į nagrinėjamų prekių arba paslaugų požymius, dėl kurių šios prekės arba paslaugos yra ypač tinkamos nuolatiniams poreikiams tenkinti ir yra sunkiai pakeičiamos kitomis prekėmis ir paslaugomis (1973 m. vasario 21 d. Sprendimo *Europemballage ir Continental Can / Komisija*, 6/72, Rink., EU:C:1973:22, 32 punktas ir 2007 m. sausio 30 d. Sprendimo *France Télécom / Komisija*, T-340/03, Rink., EU:T:2007:22, 78 punktas). Be to, pagal nusistovėjusią teismų praktiką dominuojanti padėtis laikytina įrodyta, kai nagrinėjama įmonė yra tiek ekonomiškai pajėgi, kad gali sudaryti kliūčių išlikti veiksmingai konkurencijai atitinkamoje rinkoje, galėdama veikti pakankamai nepriklausomai nuo savo konkurentų, klientų ir pagaliau savo vartotojų (1978 m. vasario 14 d. Sprendimo *United Brands ir United Brands Continentaal / Komisija*, 27/76, Rink., EU:C:1978:22, 65 punktas; 1979 m. vasario 13 d. Sprendimo *Hoffmann-La Roche / Komisija*, 85/76, Rink. EU:C:1979:36, 38 punktas ir minėto Sprendimo *France Télécom / Komisija*, EU:T:2007:22, 99 punktas).

55 Vis dėlto iš 2009 m. liepos 14 d. *NMa* sprendimo matyti, kad buvo daroma prielaida, jog įstojusi į bylą šalis buvo ekonomiškai pajėgi, ir kadangi, kaip *NMa* pažymėjo 2009 m. gruodžio 16 d. sprendimo 16 punkte, įstojusios į bylą šalies padėtis buvo dominuojanti, nebuvo būtina apibrėžti atitinkamos rinkos. Taigi Komisija bet kuriuo atveju savo sprendime nepadarė akivaizdžios klaidos, kai nusprendė, kad ieškovės skundas buvo nagrinėtas pagal Sąjungos konkurencijos teisėje nustatytas nagrinėjimo taisykles.

56 Antra, ieškovė teigia, kad jei *NMa* būtų atlikusi nagrinėjimą pagal SESV 102 straipsnį, ji būtų padariusi kitokią išvadą apie įstojusios į bylą šalies piktnaudžiavimą, kiek tai susiję su diskriminacinėmis kainomis.

57 Visų pirma reikia priminti, kad Bendrasis Teismas neturi atlikti *NMa* sprendimų teisėtumo kontrolės (žr. šio sprendimo 51 punktą). Tačiau Bendrasis Teismas turi patikrinti, ar Komisija nepadarė teisės klaidos arba akivaizdžios vertinimo klaidos nuspręsdama, kad *NMa* jau nagrinėjo ieškovės skundą naudodama SESV 102 straipsnyje esančios diskriminavimo sąvokos apibrėžimą.

58 Šiuo klausimu iš ginčijamo sprendimo matyti, kad atlikdama analizę, kuria remdamasi priėmė 2009 m. liepos 14 d. sprendimą, *NMa* atsižvelgė į SESV 102 straipsnyje pateiktą diskriminavimo apibrėžimą. Iš tikrųjų, kaip Komisija pažymėjo ginčijamame sprendime, 2009 m. liepos 14 d. sprendime *NMa* išnagrinėjo įvairių įstojusios į bylą šalies oro transporto bendrovėms siūlomų paslaugų lygiavertiškumą ir įvertino nepalankią konkurencinę padėtį, susiklosčiusią dėl mokesčių (113–156 punktai). Kad galėtų atlikti šį nagrinėjimą, *NMa* aiškiai nurodė, kad naudojo SESV 102 straipsnyje pateiktą diskriminacijos apibrėžimą, kurį yra išaiškinęs Teisingumo Teismas (33 punktas).

59 Trečia, ieškovės teigimu, kitame sprendime *NMa* nurodė, kad, nors WL pateiktas sąvokas būtų galima aiškinti pagal konkurencijos teisę, visos bylos vertinimas pagal WL nevyko pagal konkurencijos teisę ir kad bet koks su konkurencijos taisyklių pažeidimu susijęs klausimas negalėjo būti nagrinėjamas per tyrimą, atliekamą pagal WL. Tačiau šis veiksnys, jei būtų įrodytas, neturi įtakos ginčijamo sprendimo teisėtumui, nes nagrinėjamu atveju, pirma, Komisija nebuvo saistoma *NMa* kitoje byloje pateiktų vertinimų ir, antra, iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Komisija iš tikrųjų patikrino, ar *NMa* nagrinėjo jai pateiktą skundą pagal SESV 102 straipsnį.

60 Ketvirta, ieškovė teigia, kad pagal WL skundą nagrinėjo tik viena aviacijos reguliavimo tarnyba, turinti kitokių galių ir įgaliojimų nei konkurencijos priežiūros skyrius, ir neatsižvelgė į bendruosius Sąjungos konkurencijos politikos tikslus. Tačiau šį argumentą reikia atmesti, nes aviacijos reguliavimo tarnyba yra Nyderlandų konkurencijos institucijos tarnyba, o *NMa* sprendimą, kuriuo Komisija rėmėsi atmesdama ieškovės skundą, priėmė jos vienintelė kolegija. Primintina, kad Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalies nuostatose, kaip ir visose šio reglamento nuostatose, kalbama apie „valstybės narės konkurencijos instituciją“, neišskiriant atskirų šios institucijos tarnybų. Todėl nebūtina žinoti ieškovės skundą pagal WL nagrinėjusių darbo grupių sudėties, nes *NMa* nagrinėjo ieškovės skundą pagal konkurencijos teisę, o iš to, kas išdėstyta, matyti, kad *NMa* galėjo pagrįstai remtis pagal WL pateikto skundo analize.

61 Galiausiai reikia atmesti ieškovės argumentą, kad dėl ginčijamo sprendimo daug potencialių piktnaudžiavimo atvejų išvengs konkurencijos priežiūros institucijų kontrolės ir taip bus pažeistas SESV 102 straipsnis. Iš tikrųjų, iš to, kas išdėstyta, matyti, kad ginčijamas sprendimas kaip tik ir nesudarė ieškovei sąlygų išvengti SESV 102 straipsnio taikymo.

62 Iš viso to, kad išdėstyta, matyti, kad ieškovė neįrodė, jog Komisija padarė akivaizdžią vertinimo klaidą nuspręsdama, kad *NMa* nagrinėjo jos skundą pagal SESV 102 straipsnį.

63 Todėl Komisija nepadarė teisės klaidos arba akivaizdžios vertinimo klaidos konstatuodama, kad *NMa* nagrinėjo ieškovės skundą atsižvelgdama į Sąjungos konkurencijos teisę.

64 Taigi reikia atmesti visą pirmąjį ieškinio pagrindą.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su pareigos motyvuoti nesilaikymu

65 Ieškovė mano, kad ginčijamas sprendimas, kiek juo atmetamas jos skundas, taip pat ir dėl Sąjungos intereso nebuvimo, yra nepakankamai motyvuotas.

66 Komisija teigia, kad antrasis ieškinio pagrindas, kuris yra tik papildomas, turi būti atmestas, nes ginčijamame sprendime, papildytame 2009 m. gruodžio 16 d. *NMa* sprendimu, aiškiai nurodomos priežastys, dėl kurių Sąjunga yra nepakankamai suinteresuota šia byla.

67 Iš ginčijamo sprendimo matyti, kad Komisija, kuri grindė šį sprendimą Reglamento Nr. 1/2003 13 straipsnio 2 dalimi, taip pat pažymėjo, jog, jos nuomone, skundą bet kuriuo atveju galima atmesti dėl Sąjungos intereso nebuvimo, nes tikimybė įrodyti pažeidimą yra nedidelė, turint omenyje tai, kad, atlikusi tyrimą, *NMa* padarė analogišką išvadą.

68 Visų pirma reikia konstatuoti: kadangi Sąjungos intereso trūkumas buvo tik papildomas pagrindas, dėl kurio Komisija atmetė ieškovės skundą, antrasis ieškinio pagrindas, net jeigu jam būtų pritarta, negalėtų lemti ginčijamo sprendimo panaikinimo (šiuo klausimu žr. 1997 m. vasario 27 d. Sprendimo *FFSA ir kt. / Komisija*, T-106/95, Rink., EU:T:1997:23, 199 punktą).

69 Bet kuriuo atveju, atrodo, kad ginčijamas sprendimas pakankamai motyvuotas. Iš tikrųjų primintina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką Reglamento Nr. 1/2003 7 straipsniu skundo pareiškėjai nesuteikiama teisė reikalauti iš Komisijos pateikti galutinį sprendimą dėl tam tikro pažeidimo buvimo arba nebuvimo, o Komisija neįpareigojama bet kuriuo atveju tęsti procedūrą, kol bus priimtas galutinis sprendimas (1979 m. spalio 18 d. Sprendimo *GEMA / Komisija*, 125/78, Rink., EU:C:1979:237, 18 punktas ir 2001 m. gegužės 17 d. Sprendimo *IECC / Komisija*, C-449/98 P, Rink., EU:C:2001:275, 35 punktas). Tačiau Komisija privalo atidžiai išnagrinėti visas jai skundo pareiškėjų pateiktas teisines ir faktines aplinkybes (1983 m. spalio 11 d. Sprendimo *Schmidt / Komisija*, 210/81, Rink., EU:C:1983:277, 19 punktas ir 1987 m. lapkričio 17 d. Sprendimo *British American Tobacco ir Reynolds Industries / Komisija*, 142/84 ir 156/84, Rink., EU:C:1987:490, 20 punktas). Skundo pareiškėjas turi teisę, kad Komisija savo sprendimu, dėl kurio gali būti pareikštas ieškinys, nuspręstų dėl skundo likimo (1997 m. kovo 18 d. Sprendimo *Guérin automobiles / Komisija*, C-282/95 P, Rink., EU:C:1997:159, 36 punktas ir minėto Sprendimo *IECC / Komisija* 35 punktas).

70 Jei Komisija atsisako toliau nagrinėti skundą, ji privalo nurodyti motyvus. Kadangi motyvai turi būti pakankamai konkretūs ir išsamūs, kad Bendrasis Teismas galėtų atlikti veiksmingą Komisijos diskrecijos nustatyti prioritetus įgyvendinimo kontrolę, ši institucija privalo nurodyti faktines aplinkybes, kuriomis būtų pateisinamas sprendimas, ir jį priimti paskatinusius teisinius argumentus (2011 m. kovo 31 d. Nutarties *EMC Development / Komisija*, C-367/10 P, EU:C:2011:203, 75 punktas).

71 Nagrinėjamu atveju iš ginčijamo sprendimo matyti, kad, turint omenyje *NMa* padarytas išvadas, Komisijos nuomone, tikimybė įrodyti SESV 102 straipsnio pažeidimą buvo nedidelė. Tačiau primintina, kad pagal Reglamento Nr. 1/2003 4 ir 5 straipsnius Komisija ir valstybių narių konkurencijos priežiūros institucijos turi lygiagrečių įgaliojimų taikyti SESV 101 ir 102 straipsnius ir kad šio reglamento struktūra grindžiama jų glaustu bendradarbiavimu. Todėl atlikdama vertinimą Komisija gali atsižvelgti ir į priemones, kurių ėmėsi minėtos institucijos (šio sprendimo 17 punkte minėto Sprendimo *Vivendi / Komisija*, EU:T:2013:538, 26 punktas).

72 Iš šių pastabų matyti, kad Komisija įvykdė savo pareigą motyvuoti, nes aiškiai ir nedviprasmiškai nurodė faktines aplinkybes ir teisinius argumentus, paskatinusius ją padaryti išvadą, kad tikimybė įrodyti SESV 102 straipsnio pažeidimą buvo labai nedidelė. Kadangi šios pastabos leidžia Bendrajam Teismui atlikti veiksmingą Komisijos diskrecijos įgyvendinimo ginčijamame sprendime kontrolę, darytina išvada, kad ginčijamas sprendimas šiuo atžvilgiu pakankamai motyvuotas.

73 Taigi antrąjį ieškinio pagrindą galima atmesti kaip nepagrįstą, todėl reikia atmesti visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

74 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal Komisijos ir *Schiphol* pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš *easyJet Airline Co. Ltd* bylinėjimosi išlaidas.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Paskelbta 2015 m. sausio 21 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.